

Слез от влакчето!

Стийв Маквей

Американската култура настоява за успех. Хората често измерват своята значимост според това, което са постигнали. Още от времето, когато нашите родители аплодираха първите ни стъпки, ние бяхме програмирани да търсим одобрение и приемане от околните на основата на това, което вършим. Този факт ни поставя под невероятния натиск да се стремим да успяваме.

Това изискване за успех не свършва до прага на църквата. Много християни се борят животът им за Христос да бъде значим, но откриват само, че това не дава резултат. Те са искрени в посвещаването си на Христос и са давали най-доброто от себе си. И все пак са разочаровани, тъй като не успяват да достигнат собствения си стандарт за това какъв трябва да бъде истинския християнин. Те са стигнали до заключението, че настоящият им духовен живот, който не е никак превъзходен, е най-доброто, което някога ще имат.

Трябва да има нещо повече!

Има много хора в това положение, които тайно се чудят: „Това ли е всичко? Със сигурност християнският живот трябва да е нещо повече!” Те *знаят*, че би трябвало да преживяват изобилния живот, обещан от Исус, и въпреки това живеят един живот на посредственост. Тези християни искат победоносен християнски живот, но не *знаят* как да го постигнат.

Беше един сутринта на 6 октомври 1990 година, а аз лежах по очи на пода в офиса и плачех. Последната една година ме бе довела до състояние на абсолютно отчаяние. Бях се молил на Бога да бъда по-силен, но Неговият план бе по-различен. Той ме бе направил по-слаб. Затова лежах там, съкрушен и отчаян.

Не виждаше ли, че правех за Него всичко по силите си? Какво друго очакваше от мен, освен най-доброто, на което бях способен? Аз *бях* давал най-доброто от себе си.

- Боже, какво повече искаш от мен?

Мълчание. В този момент Той ми изглеждаше отдалечен на светлинни години. Тежестта на неуспеха ме душеше, при това не само неуспеха ми като пастор. Имах чувството, че съм се провалил като християнин. Щом посвещаването на целия ми живот на Бога, за да върша Неговото дело, не беше достатъчно, какво повече искаше Той?

Мат беше млад човек, който се бореше с пристрастяването си към наркотиците и алкохола. Аз му бях предложил всички предварително подготвени отговори като да чете повече Библията и да се моли по-усърдно. Но ето го отново в офиса ми да търси помощта ми.

- Не че не искам да живея за Бога – каза той. – Моля се Той да ме изцери и се моля искрено, но сякаш нищо не се променя.

Знаех какво има предвид. Искреността му беше очевидна. Ето това ме отчайваше. Давах му едни и същи отговори отново и отново, но при него те сякаш не действаха.

Всъщност Мат и аз не се различавахме толкова много.

Не, не бях пристрастен към наркотици или алкохол, моите грехове бяха много “по-почтени” от неговите. Но въпреки всичките ми усилия да бъда свободен, аз все още можех да посоча области в своя живот, където се чувствах като роб. Преди Бог да ми открие ключа към победата в моя християнски живот, бях пробвал много неща, които не даваха резултат. А Мат и аз не сме единствените разочаровани по този начин. Може би и ти полагаш усилия в търсене на онова удовлетворение, за което жадуваш.

Ако не последва успех ...

Живеем в култура, която поощрява усилията. От детството ни още ни повтарят: „Не се отчайвай. Не се предавай. Не спирай да се опитваш, докато не постигнеш целта си.”

Но Божиите пътища не са като нашите пътища. Изглежда, че понякога те са обратни на нашите. В духовния свят да се опитваш по-упорито е пагубно. Точно така! Ако се опитваш по-упорито, винаги ще жънеш неуспех.

Когато става въпрос за спасението, горното твърдение не е проблем за нито един християнин. Ако спасен човек ви спомене, че се опитва с всички сили да стане християнин, какво ще му кажете? Вероятно ще му покажете, че няма да се спаси чрез *опитване*, а чрез *доверяване*. Ще му кажете, че не може да направи нищо, за да спечели спасението. Всичко вече е извършено. Спасението е дар, който приемаме, а не награда, която да заслужим. Човек, който се опитва дори и мъничко да спечели спасението си чрез дела, не може да стане християнин. Както казва Павел за спасението:

„Но ако е по благодат, не е вече от дела, иначе благодатта не е вече благодат, а ако е от дела, не е вече благодат, иначе делото не е вече дело” (Римляни 11:6).

С други думи, трябва да изберем или благодатта, или делата. Ние се спасяваме по благодат и усилените опити нямат нищо общо с това.

Обаче много вярващи, които разбират, че “да се опитваш” е пагубно, ако искаш да станеш християнин, някакси мислят, че “да се опитваш” е съществено, за да живееш победоносно след спасението. Истината е, че победата не е награда, а подарък. Човек не преживява победа в християнския живот, като се опитва усилено да живее за Бога. Това просто не дава резултат! Знаем го от личен опит. *Опитвал* ли си да живееш за Бога? Доведоха ли усилията ти до истинска победа?

В продължение на много години живеех живота си като християнин в клопката на това, което аз наричам цикъла “мотивация-осъждане-препосвещаване”. От най-ранните си години като християнин имах ясна представа в ума си какъв според мен би трябвало да бъда. В тази картина винаги е съществувала пропаст между това, къде трябваше да бъда, и къде реално бях. Понякога, когато бях силно мотивиран, имах чувството, че пропастта се е стеснила малко. Когато печелех хора за Христос или отделях много време за молитва и изучаване на Библията, чувствах, че един ден сигурно ще успея да хвърля мост над пропастта и ще стана побеждаващ християнин.

Но неизбежно нивото ми на мотивация се снижаваше и онзи плам и огън в мен намаляваха. А това намаляване винаги водеше до чувство на осъждане. Дори когато не бях извършил нищо нередно, аз се чувствах виновен, че не вършех всичко така, както според мен трябваше да го върша. Дяволът се възползваше отлично от тази възможност. Понякога ставах духовно безразличен. Друг път се чудех ще бъда ли някога постоянен в християнския си живот. Или ще се валия в нещастieto си, докато стане непоносимо. Тогава се посвещавах отново на Бога, като изповядвах духовната си леност. С истинско презрение към своята непостоянност молах Бога да ми помогне да бъда по-постоянен. Обещавах да чета повече Библията, да се моля повече, да водя повече души при Христос, всичко, което, по мое мнение, отново щеше да ме върне в правия път. Вземах твърдо решение да се опитвам по-упорито от всякога да живея за Бога. Но без значение колко усилено се опитвах, така и не намирах истински мир по отношение на християнския си живот. Ако четях по пет глави от Библията, имах чувството, че би трябвало да чета десет. Ако доведях един човек при Христос, ми се струваше, че е трябвало да бъдат двама. Жена ми Мелани често ми казваше:

- Никога няма да си доволен!

Опитвах се с всички сили да работя за Бога. Едно окаяно пътуване нагоре-надолу с духовно влакче като това от увеселителния парк!

Много хора признават, че преживяват подобно нещо. Те живеят в този порочен цикъл на преминаване от мотивация към осъждане и препосвещаване. Ако това описание отговаря на вашия духовен живот, след известно време от това постоянно въртене в кръг ще ви прилошее. Но искам да ви дам надежда. *Има* начин да слезете от влакчето! Знаем го, защото аз самият слязох от това влакче, от което ти прилошава, и оттогава все повече откривам, че християнският живот е наистина прекрасен!

(Откъс от книгата “Grace Walk”, Steve McVey)